

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 845/2025
08.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Бојане Пауновић и Гордане Којић, чланова већа, са саветником Машом Денић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због продуженог кривичног дела увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Саше Милетића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Алексинцу К.бр. 120/23 од 08.04.2025. године и Кв.бр.92/25 од 09.05.2025. године, у седници већа одржаној дана 08.07.2025. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Саше Милетића, поднет против правноснажних решења Основног суда у Алексинцу К.бр. 120/23 од 08.04.2025. године и Кв.бр.92/25 од 09.05.2025. године, у односу на повреду закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Алексинцу К 120/23 од 15.12.2023. године, правноснажна дана 28.02.2025. године, окривљена АА, оглашена је кривом да је учинила продужено кривично дело увреда из члана 170. став 2. у вези става 1. и члана 61.КЗ и осуђена је на новчану казну у одређеном износу од 40.000,00 динара. Истом пресудом је окривљена обавезана да накнади трошкове кривичног поступка приватној тужилји, о чијој висини ће бити донето посебно решење, као и трошкове судског паушала, док је за имовинскоправни захтев приватна тужилја упућена на парнични поступак.

Решењем Основног суда у Алексинцу К.бр. 120/23 од 08.04.2025. године, обавезана је окривљена АА, да приватној тужилји ББ, на име трошкова кривичног поступка, исплати износ од 432.000,00 динара, у року од 15 дана по правноснажности решења, под претњом принудног извршења.

Решењем Основног суда у Алексинцу Кв.бр.92/25 од 09.05.2025. године, делимичним усвајањем жалбе браниоца окривљене АА, адвоката Саше Милетића, преиначено је решење Основног суда у Алексинцу К.бр. 120/23 од 08.04.2025. године, тако што је окривљена АА, обавезана да приватној тужилји ББ, на име трошкова кривичног поступка плати износ од 378.000,00 динара, док је у преосталом делу жалба одбијена, а првостепено решење потврђено.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости је поднео бранилац окривљене АА, адвокат Саша Милетић, због повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји захтев као основан и да укине побијана решења, као и пресуде Основног суда у Алексинцу К 120/23 од 15.12.2023. године и Вишег суда у Нишу Кж1 87/24 од 28.02.2025. године и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлуку, као и да се приватна тужилја обавезе да окривљеној накнади све трошкове кривичног поступка, таксативно наведене у захтеву.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости јавном тужиоцу Врховног јавног тужилаштва, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања јавног тужиоца Врховног јавног тужилаштва и браниоца окривљене, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је, након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у погледу повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП, док је у преосталом делу недозвољен.

Одредбом члана 261. став 1. ЗКП прописано је да су трошкови кривичног поступка издаци учињени поводом поступка од његовог покретања до његовог завршетка. Ставом 2. истог члана тачком 7) прописано је да трошкови кривичног поступка обухватају између осталог и нужне издатке приватног тужиоца и оштећеног као тужиоца и њихових законских заступника, као и награду и нужне издатке њихових пуномоћника.

Одредбом члана 262. став 1. ЗКП прописано је да ће се у свакој пресуди или решењу које одговара пресуди одлучити ко ће сносити трошкове кривичног поступка и колико они износе.

Одредбом члана 264. ЗКП прописано је да кад суд окривљеног огласи кривим, изрећи ће у пресуди да је дужан да накнади трошкове кривичног поступка.

Одредбом члана 263. став 1. ЗКП, прописано је да ће окривљени, оштећени, оштећени као тужилац, приватни тужилац, без обзира на исход кривичног поступка, сносити трошкове одлагања доказне радње или главног претреса и друге трошкове поступка које су проузроковали својом кривицом, као и одговарајући део паушалног износа, а ставом 2. истог члана је прописано да се о трошковима из става 1. овог члана

доноси посебно решење, осим ако се о трошковима које сnose приватни тужилац и окривљени, решава у одлуци о главној ствари.

По налажењу Врховног суда у случају одлагања главног претреса, приватна тужилац ће сносити трошкове кривичног поступка без обзира на исход кривичног поступка уколико је претрес одложен њеном кривицом, али уз неопходан услов да се о скривљеним трошковима у смислу члана 263. став 2. ЗКП, донесе посебно решење, које је у овом кривичном поступку изостало, имајући у виду да у списима предмета не постоји решење којим је одлучено о кривици приватне тужиле за одлагање главних претреса, које у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац окривљене истиче.

Првостепени суд је донео решење којим је усвојио захтев пуномоћника приватне тужиле на име накнаде трошкова поступка, између осталог и за заступање пуномоћника – адвоката на одложеним главним претресима таксативно наведеним у образложењу решења, на који начин је поступио у складу са одредбама ЗКП. У ситуацији када није донето посебно решење да је приватна тужилац скривила трошкове поступка за одложене главне претресе, накнада трошкова за наведене радње јој припада. Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене истиче да је првостепени суд у побијаном решењу требало да окривљеној призна као скривљене трошкове од стране приватне тужиле за три одложена главна претреса на дане 01.09.2022., 18.10.2023. и 24.11.2023. године и да за наведене радње умањи износ накнаде коју је дужна да сноси окривљена.

На овакав закључак, није од утицаја ни одлука другостепеног суда који је уважавањем жалбе браниоца окривљене одбио да призна пуномоћнику приватне тужиле накнаду на име приступа на неодржане претресе на дане 01.09.2022., 18.10.2023. и 24.11.2023. године, будући да је за те претресе такође изостало посебно решење.

Такође, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене указује да је првостепени суд погрешно обавезао окривљену да плати трошкове одложеног главног претреса дана 05.05.2022. године, будући да јој у то време није била уручена приватна тужба, јер из списка предмета произлази да је окривљена примила позив за главни претрес заказан за 05.05.2022. године и обавестила суд да је болесна, па је претрес одложен. Имајући наведено у виду, сходно Тарифном броју 3. и 8. Тарифе о наградама и накнадама за рад адвоката пуномоћнику приватне тужиле припада накнада за одложен главни претрес (услед изостанка окривљене).

Поред тога, бранилац окривљене истиче да је побијаним одлукама о трошковима кривичног поступка учињена повреда закона јер је примењена Тарифа о наградама и накнадама за рад адвоката која се примењује од 03.06.2023. године, а одлука о трошковима у овом кривичном поступку је донета уз пресуду која је донета дана 24.11.2022.године, па се због повратног дејства не може применити на радње предузете пре ступања на снагу Тарифе, сходно члану 11. Тарифа о наградама и накнадама за рад адвоката која се примењује од 03.06.2023. године.

Врховни суд налази да су нижестепени судови правилно применили Тарифу о наградама и накнадама за рад адвоката („Сл.гласник РС“ бр.43/2023 од 26.05.2023. године) која је ступила на снагу дана 03.06.2023. године, имајући у виду да је кривични поступак против окривљене АА окончан доношењем пресуде Основног суда у Алексинцу К 120/23 од 15.12.2023. године, правноснажна дана 28.02.2025. године, дакле након ступања на снагу наведене Тарифе, а све радње за које је усвојен захтев за накнаду трошкова поступка су исто тарифиране по новој и старој Тарифи, па су супротни наводи браниоца окривљене оцењени као неосновани.

Неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљене, адвоката Саше Милетића, указује да је побијаним другостепеним решењем учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП, јер другостепеним решењем није одлучено о награди браниоца на име састава жалбе од 30.04.2025. године изјављене против првостепеног решења о трошковима кривичног поступка.

Одредбом члана 267. ЗКП прописано је да о дужности плаћања трошкова који настану код суда правног лека одлучује тај суд сходно одредбама члана 261. до 266. овог законика.

Према налажењу Врховног суда, а сходно цитираној одредби члана 267. ЗКП, суд правног лека приликом одлучивања о жалби изјављеној против првостепеног решења о трошковима кривичног поступка, другостепеним решењем одлучује о оним трошковима који су садржани у захтеву за накнаду трошкова кривичног поступка и који су предмет одлучивања у првостепеном поступку, док ће о трошковима који су настали код суда правног лек, и то у конкретном случају, о трошковима кривичног поступка на име награде браниоца за састав жалбе на првостепено решење о трошковима од 30.04.2025. године, које је бранилац у изјављеној жалби тражио, суд правног лека одлучити посебним решењем, сходно одредби члана 267. ЗКП у вези одредби Тарифног броја 4. став 2. Адвокатске тарифе.

Самим тим, Врховни суд налази да доношењем побијаних решења није учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП, на коју се неосновано указује поднетим захтевом за заштиту законитости бранилаца окривљене.

Осталим наводима захтева бранилац окривљеног се бави чињеничним утврђењима у погледу нужности састава одговора на жалбу приватне тужилје, на који начин заправо истиче повреде одредбе члана 440. ЗКП, која сходно одредби члана 485. ЗКП, нису предмет разматрања од стране Врховног суда у поступку по захтеву за заштиту законитости, дакле нису дозвољени разлози, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљене преко браниоца, због чега је Врховни суд, захтев за заштиту законитости браниоца окривљене у наведеном делу, оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 492. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Маша Денић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**